

О Книга трета от поредицата ЛУКС
п а л

Дженифър Л. Арментраут

Превод от английски Мартин Янков

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Opal*

Copyright © 2012 by Jennifer L. Armentrout

This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC.

All rights reserved.

Превод Мартин Янков

Редактор Сабина Василева

Коректор Сабина Василева

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2014

ISBN 978-954-27-1278-7

ПЪРВА ГЛАВА

Не разбрах какво ме събуди. Виещият вятър през първата за годината разтърсваща снежна буря беше затихнал снощи. И стаята ми беше тиха. Спокойна. Завъртях се в леглото и примигнах.

Очи с цвета на оросени листа се взираха в моите. Твърде познати очи, лишени от блясъка на онези, които обичах.

Доусън.

Притиснах завивката към гърдите си, бавно седнах в леглото и отметнах сплъстената си коса. Може би все още сънувах, тъй като нямах представа защо Доусън, братът близък на момчето, в което бях искрено, дълбоко и най-вероятно безумно влюбена, би се разположил на ръба на леглото ми.

– Всичко... всичко ли е наред? – прочистих гърлото си, но гласът ми прозвуча дрезгаво, сякаш се опитвах да звуча секси и се провалях гръмовно.

Бурните крясъци, които се изтръгнаха от мен, когато господин Майкълс – побърканото гадже на майка ми – ме беше заключил в клетката на един склад, все още даваха своето отражение върху гласа ми, дори и седмица по-късно.

Доусън сведе поглед. Плътните черни мигли пернаха ръбчетата на ъгловатите му бузи, които бяха по-бледи, от-

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

колкото беше редно. Вече бях разбрала, че Доусън носи скрита болка.

Погледнах към часовника. Беше почти шест сутринта.

– Как влезе тук?

– Отворих си сам. Майка ти не е тук.

Ако го беше казал някой друг, щях да настръхна от ужас. Но не се плаших от Доусън.

– Снегът е затрупал пътищата и тя е блокирана в Уинчестър – обясних аз.

Той кимна.

– Не успях да заспя. Изобщо не заспах – каза той.

– Въобще?

– Нито за миг. На Ди и Деймън също им се отразява.

Той се взря в мен, сякаш се надяваше да разбере това, което не можеше да изрече с думи.

Тризнаците – че и всички – се бяха свили на кълбо в очакване на Министерството на отбраната, откакто Доусън избяга от онзи затвор за луксианци. Ди още не можеше да възприеме мисълта, че любимият ѝ Адам е мъртъв, а скъпият ѝ брат е отново при нея. Деймън се опитваше да помогне на брат си и да ги наглежда. И макар по домовете ни все още да не бяха нахлули войници, никой от нас не се чувстваше спокойно.

Всичко беше твърде лесно, а това обикновено не вещаеше нищо добро.

– Какво правеше? – попитах го.

– Разхождах се – отвърна той и погледна през прозореца. – Никога не съм вярвал, че ще се върна тук.

Нещата, през които беше преминал Доусън и които го бяха принудили да извърши, бяха потресаващо зловещи. Скръб и болка изпълниха гърдите ми. Опитвах се да не мисля за това, защото в противен случай си представях, че и Деймън преминава през същото, а тази мисъл беше непоносима.

ОПАЛ

Но Доусън се нуждаеше от подкрепа. Вдигнах ръка и обвих с пръст колието от обсидиан.

– Искаш ли да поговорим за това?

Той поклати глава, а разрошените му кичури закриваха донякъде очите му. Косата му беше по-дълга и по-къдрава от тази на Деймън и най-вероятно имаше нужда от подрязване. Доусън и Деймън бяха напълно идентични, но в момента изглеждаха съвсем различно, и то не само заради косата.

– Напомняш ми за нея. За Бет.

Нямах представа какво да отвърна. Ако той я обичаше дори и наполовина толкова силно, колкото аз обичах Деймън...

– Знаеш, че е жива. Виждала съм я.

Очите на Доусън се срещнаха с моите. В дълбините им се криеха тайни и безмерна мъка.

– Знам, но тя не е същата. – Той замълча и наведе глава. Кичурът коса, който винаги падаше върху челото на Деймън, сега се спускаше по това на Доусън. – Ти... обичаш ли брат ми?

Сърцето ме заболя от неутешимостта в гласа му, сякаш той не смяташе, че някога е възможно да се влюби отново, и вече въобще не вярваше в любовта.

– Да.

– Съжалявам.

Отдръпнах се назад, завивката се изплъзна между пръстите ми и се свлече надолу.

– За какво се извиняваш?

Доусън вдигна глава и изпусна тежка въздишка. С бързина, на която не подозирах, че е способен, той прокара пръсти по бледите розови белези на китките ми, получени в резултат на борбата с белезниците.

Ненавиждах тези поражения по кожата си и всеки ден се молах да избледнеят напълно. Всеки път, когато ги по-

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

гледнех, си спомнях болката, която ми беше причинил допирът на оникса. Трудно бях намерила извинение, с което да обясня пред мама съсипаното си гърло, да не говорим за внезапната поява на Доусън. Изражението на лицето ѝ, когато видя Доусън и Деймън заедно преди бурята, беше донякъде забавно, макар да изглеждаше щастлива, че „блудният брат“ се е завърнал вкъщи. Но белезите трябваше да крия под дълги ръкави. Това не беше проблем през по-студените месеци, но няхах идея какво щях да правя, когато дойдеше лято.

– Бет имаше подобни белези, когато я виждах – промълви тихо Доусън и отдръпна ръката си. – Тя винаги успяваше да им се измъкне, но те винаги я хващаха отново, затова белезите ѝ никога не избледняваха. Но обикновено бяха около врата ѝ.

Повдигаше ми се и преглътнах. Около врата? Не бих могла...

– Ти... често ли виждаше Бет?

Знаех, че са им позволили поне едно свиждане, докато са били заключени в затворите на министерството.

– Не знам. Времето се размиваше. В началото отброявах дните чрез хората, които ми водеха. Аз ги лекувах и ако те... оцелееха, можех да преброя дните, преди всичко да се съсипе необратимо. Четири дни. – Той отново се загледа през прозореца. Макар завесите да бяха дръпнати, единственото, което виждах от нощното небе, бяха заснежени клони. – Ядосвах се, когато всичко се съсипеше.

Можех да си представя. Министерството, или Дедал – предполагаема група в министерството – се опитваше да използва луксианци, за да създаде нов вид хора. Понякога се получаваше. Понякога не.

Наблюдавах Доусън и се опитвах да си спомня това, което Деймън и Ди ми бяха разказвали за него. Доусън винаги е бил добрият брат – вежлив, забавен и чаровен, мъж-

ОПАЛ

ки еквивалент на Ди и съвсем различен от брат си.

Но Доусън, който седеше пред мен, беше друг – съдържан и мрачен. Освен че не говореше с брат си, изобщо не беше казал на никого и дума за това, което му бяха причинили. Матю, неофициалният им настойник, беше решил, че е най-добре да не го притискат.

Доусън не беше казал на никого дори как е успял да избяга. Предполагах, че доктор Майкълс – този лъжлив плъх – ни е пратил уж по следите на Доусън само за да успее да се измъкне и че едва после е „освободил“ Доусън. Единствено това звучеше смислено.

Другото ми предположение беше много, много по-мрачно и по-нерадостно.

Доусън погледна ръцете си.

– Деймън... и той те обича?

Това ме върна към настоящия момент и аз примигнах.

– Да. Така мисля.

– Казвал ли ти го е?

Не с тези думи.

– Не го е казвал буквално. Но мисля, че ме обича.

– Трябва да ти казва всеки ден. – Доусън отпусна глава назад и затвори очи. – От толкова дълго не съм виждал сняг – промълви с копнеж той.

Погледнах през прозореца, докато се прозявах. Североизточните бури, които метеоролозите предсказаха, бяха достигнали до това малко късче от света и сега окръг Грант беше под тяхно владичество. Училището беше затворено от понеделник, а снощи по новините казаха, че до края на седмицата ще разкопават снега. Снежната буря не би могла да дойде в по-добър момент. Сега имахме цяла седмица да решим какво да правим с Доусън.

Той не можеше просто да изникне наново в училище.

– Никога преди не съм виждала такъв сняг – казах аз.

Бях израснала в северната част на Флорида и бях виж-

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

дала няколко зловещи ледени бури, но не и такъв пухкав бял сняг.

На устните му се появи плаха и тъжна усмивка.

– Ще бъде много красиво, когато изгрее слънцето. Ще видиш.

Без съмнение. Всичко щеше да е потънало в белота.

Доусън внезапно подскочи и се озова на другия край на стаята. След миг усетих топло пощипване около врата си и пулсът ми се ускори. Той погледна навън.

– Брат ми идва.

След не повече от десет секунди Деймън стоеше на прага на спалнята ми. Косата му беше разрошена от съня, долнището на пижамата му беше смачкано. Нямаше тениска. Навън беше натрупал близо метър сняг, а той продължаваше да ходи полугол.

Щях да завъртя очи, но просто не можех да откъсна поглед от гърдите му... и корема му. Наистина трябваше да носи тениски по-често.

Погледът на Деймън се премести от брат му на мен, после обратно към брат му.

– Да няма пижамено парти? Защо не съм поканен?

Брат му се промъкна мълчаливо край него и изчезна надолу по коридора. След няколко секунди чух как външната врата се затваря.

– Добре – въздъхна Деймън. – Ето такъв е животът ми през последните няколко дни.

Сърцето ми се сви от мъка.

– Съжалявам.

Той запристъпва из стаята с извита настрани глава.

– Искам ли въобще да знам защо брат ми беше в спалнята ти?

– Не е успял да заспи. – Наблюдавах го как се навежда и дръпва завивката. Без да го осъзная, я стиснах. Деймън отново я подръпна и този път аз не се противопоставих. –

ОПАЛ

Каза, че и вие сте притеснени.

Деймън се вмъкна под завивката и легна на една страна с лице към мен.

– Той не ни притеснява.

Леглото ми изглеждаше тясно за двама ни. Преди седем месеца – че дори и преди четири – щях да избухна в истеричен смях, ако някой ми беше казал, че най-готиното, *най-непредвидимото* момче в цялото училище ще лежи до мен в леглото ми. Много неща се бяха променили. Преди седем месеца не вярвах в извънземни.

– Знам – казах аз и също легнах на една страна.

Погледът ми се плъзна по широките му скули, плътните му устни и невероятните му искрящо зелени очи. Деймън беше красив, но и трънлив – като Коледен кактус. Бяхме изминали доста път, за да стигнем дотук – да можем да стоим в една стая, без да изпитваме непоносимото желание да се избием един друг. Деймън трябваше да докаже, че чувствата му към мен са истински. И той го доказа... най-сетне. Не беше особено любезна личност, когато се запознахме, и трябваше да ми се реваншира за това. Майка ми не е възпитала някоя слабачка.

– Каза, че му напомням на Бет – промълвих. Деймън смръщи вежди. Аз завъртях очи. – Не по начина, по който си мислиш.

– Обичам брат си, но, честно казано, не се радвам, че се размотава из спалнята ти. – Той протегна мускулестата си ръка и отметна с пръсти кичур коса от бузата ми. Аз потръпнах и той се усмихна. – Май трябва да маркирам територията си.

– Млъкни.

– Харесва ми, когато го раздаваш по-шефската. Доста е секси.

– Непоправим си!

Деймън се приближи и притисна бедрото си в моето.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Радвам се, че снегът пречи на майка ти да се върне.

Сбръчках чело.

– Защо?

Широкото му рамо се сви.

– Не мисля, че щеше да ѝ допадне това, което се случва в момента.

– О, определено нямаше.

Той се измести още и сега телата ни бяха на косъм разстояние. Топлината, която винаги се излъчваше от тялото му, ме заля.

– Майка ти споменавала ли е нещо за Уил?

Вътре в мен пробяга лед. Отново се намирах в реалността – опасната, непредвидима реалност, в която нищо не беше каквото изглежда. Особено господин Майкълс.

– Не повече от онова, което каза миналата седмица. Че той бил на някаква конференция извън града и гостувал на роднини. И двете знаем, че не е истина.

– Очевидно е имал изготвен план, за да не се усъмни никой в отсъствието му.

Той имаше нужда да изчезне за известно време, в случай че насилствената мутация дадеше някакви резултати.

– Мислиш ли, че ще се върне?

– Би било истинска лудост от негова страна – отвърна той, докато милваше бузите ми с кокалчетата на пръстите си.

„Не съвсем“ – помислих си и затворих очи. Деймън не беше искал да излекува Уил, но обстоятелствата го бяха принудили. Лекуването не беше извършено по начина, който би могъл да предизвика клетъчна промяна у човек. А раната на Уил не беше смъртоносна. Мутацията или щеше да има траен ефект, или щеше да избледнее. И ако избледнееше, Уил щеше да се върне. Бях сигурна в това. Макар да заговорничеше срещу министерството по свои собствени подбуди, фактът, че знаеше, че точно Деймън

ОПАЛ

беше предизвикал моята мутация, беше ценна информация за хората от министерството и затова те щяха да го приемат отново. Той беше проблем, и то голям.

И затова ние чакахме... Чакахме двата удара да се стоварят върху нас наведнъж.

Отворих очи и видях, че Деймън не беше отделил поглед от мен.

– Колкото до Доусън...

– Не знам какво да направя – призна той и прокара кокалчетата на пръстите си надолу по шията ми, към гърдите ми. Дъхът ми секна. – Не иска да говори с мен и почти не обелва дума с Ди. През повечето време седи затворен в стаята си или се скита в гората. Следя го и той го знае. – Ръката на Деймън беше достигнала до бедрото ми и се беше спряла там. – Но той...

– Трябва му време, нали? – Целунах връхчето на носа ми и се отдръпнах назад. – Изживял е доста неща, Деймън.

Пръстите му се стегнаха.

– Знам... Както и да е... – Деймън се измести толкова светкавично, че не осъзнах какво прави, докато не се оказах обърната по гръб. Той се беше надвесил над мен, дланите му притискаха лицето ми.

– Напоследък пренебрегвам задълженията си.

И в този момент всичко, което се случваше – всички притеснения, страхове и нерешени въпроси, – просто се изпари. Деймън имаше подобно въздействие. Взрях се в него, без да мога да си поема дъх. Не бях напълно сигурна какво има предвид с думата „задължения“, но притежавах доста живо въображение.

– Прекарвам доста време далеч от теб. – Той притисна устните си към дясното ми слепоочие, после към лявото. – Но това не означава, че не си мисля за теб.

Сърцето ми се заби в гърлото.

– Знам, че си доста зает.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Така ли? – Устните му се понесоха по челото ми. Щом кимнах, той се отмести и прехвърли почти цялата си тежест на един лакът. Улови брадичката ми със свободната си ръка и наклони главата ми назад. Очите му търсеха моите. – И как се справяш с това?

Призовах всичкия си самоконтрол и се съсредоточих върху думите му.

– Справям се. Няма нужда да се притесняваш за мен.

Не изглеждаше убеден.

– Гласът ти...

Потрепнах и отново прочистих гърлото си.

– Подобрява се все повече.

Очите му потъмняха, докато прокараваше палец по устните ми.

– Недостатъчно. Но на мен ми харесва все повече.

Усмихнах се.

– Така ли?

Деймън кимна и сведе устни към моите. Целувката му беше сладка и мека и аз я усетих с всяка част на тялото си.

– Донякъде е секси. – Устните му отново се впиха в моите, този път по-дълбоко и за по-дълго. – Дрезгавото звучене ми харесва, но ми се ще...

– Стига. – Поставих ръце на гладките му бузи. – Добре съм. И си имаме достатъчно грижи и без да се притесняваме за гласните ми струни. Те въобще не са в началото на списъка.

Той вдигна вежда. Леле, наистина звучах свръхзряло. Подсмихнах се на изражението му, с което съсипах новооткритата ми зрялост.

– Липсваше ми – признах аз.

– Знам. Не можеш да живееш без мен.

– Е, не бих се изразила чак така.

– Просто го признай.

– И ето пак. Голямото ти его застава на пътя – закачих

ОПАЛ

го аз.

Устните му откриха долната страна на брадата ми.

– На пътя на какво?

– На перфектния пакет.

Той изпуфтя.

– Позволи ми да те уверя – имам перфектния...

– Не ставай гнусен.

Но все пак потръпнах, защото докато целуваше вдлъбнатината под гърлото ми, нямаше нищо неприятно в думите му.

Никога нямаше да му го призная, но като изключим потръпливата част от него, която се проявяваше от време на време, той беше най-съвършеният човек, когото някога бях срещала.

С подсмивване на всезнайко, което ме накара да се намръщя, той плъзна длан по ръката ми, после по талията ми, достигна до бедрото и сви краката ми около ханша си.

– Имаш толкова мръсно подсъзнание. Щях да кажа, че съм перфектен във всички наистина важни неща.

Засмях се и обгърнах ръцете си около врата му.

– Да, бе, щеше. Толкова си праведен.

– О, не твърдя, че съм *толкова* възвишен. – Долната част на тялото му потъна в моето и аз рязко си поех дъх. – По-скоро съм...

– Непослушен? – Притиснах лице в шията му и вдишах дълбоко. Той винаги ухаше с тази особена миризма на свежи листа и подправки. – Да, знам, но си доста мил дълбоко в себе си. Затова те обичам.

Тялото му потръпна и после се вкамени. След един удар на сърцето той се извъртя настрани и обви силно ръце около мен. Толкова силно, че трябваше да се завъртя, за да вдигна главата си.

– Деймън?

– Всичко е наред – отвърна той с плътен глас и целу-

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

на челото ми. – Добре съм. Още е... рано. Днес нямаме училище, майка ти няма да се върне и да закрепчи името ти. Само за момент можем да се преструваме, че лудостта не ни причаква зад ъгъла. Можем да се излежаваме като обикновени тийнейджъри.

Като обикновени тийнейджъри.

– Харесва ми как звучи.

– И на мен.

– На мен също – прошепнах и се сгуших толкова силно в него, че просто станахме едно цяло. Чувах как сърцето му тупти в ритъм с моето. Съвършено. Ето от това имахме нужда – от спокойни моменти, в които сме обикновени хора. В които сме само Деймън и аз...

Прозорецът, гледащ към двора, беше разбит от нещо голямо и бяло. Подът се посипа със стъкла и сняг.

Ужасеният ми писък заглъхна, когато Деймън се извъртя, изправи се на крака и придоби истинската си луксианска форма. Стана човек от светлина, която блестеше толкова ярко, че можех да го погледна само за няколко безценни секунди.

„По дяволите“ разнесе се гласът на Деймън из съзнанието ми.

Тъй като Деймън не беше се впуснал в битка с някого, аз се изправих на колене и надникнах над ръба на леглото.

– По дяволите – казах на глас аз.

Безценния ни миг на обикновени хора беше приключил с тяло, лежащо на пода на спалнята ми.

ВТОРА ГЛАВА

Взирах се в мъртвия човек, облечен така, сякаш възнамеряваше да се присъедини към бунтовниците от планетата Хот¹. В първите мигове бях малко объркана и затова ми отне няколко секунди да осъзная, че с това облекло той идеално би се слял с натрупания навън сняг. С изключение на червените струи, бликащи от главата му...

Сърцето ми запрепуска диво.

– Деймън?

Той се обърна, върна си човешката форма, обви ръка около кръста ми и ме дръпна назад от заклания труп.

– Т...той е Офицер – заекнах аз и ударих ръката му, за да се освободя. – Той е от...

Доусън внезапно се появи на прага, очите му блестяха подобно на тези на Деймън. Две ярки бели светлини като шлифовани диаманти.

– Прокрадваше се навън покрай дърветата.

Ръката на Деймън отслаби хватката си.

– Ти... ти ли извърши това?

Погледът на брат му се стрелна към тялото. То – тъй като вече не можех да мисля за него като за човешко същество – представляваше неестествено извита купчина.

– Наблюдаваше къщата и снимаше. – Доусън вдигна

---

¹ Планета от филмовата поредица „Межзвездни войни“. Б.пр.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

ръка, в която имаше нещо подобно на разтопен фотоапарат. – Спрях го.

Да, Доусън го беше спрял направо през прозореца на спалнята ми.

Деймън ме пусна и пристъпи към тялото. Наведе се и разтвори бялото изолиращо яке. На гърдите имаше овъглено място, което димеше. Миризма на изгоряла плът се разнесе из въздуха.

Слязох от леглото и поставих длан на устата си, за да съм подготвена, ако ми прилошее. И преди бях виждала Деймън да напада човек с Изворът – тяхната светлинна сила. Обикновено оставаше само пепел, но в случая тялото имаше прогорена в гърдите дупка.

– Не се целиш добре, братко. – Деймън остави якето и едрите мускули на гърба му се отпуснаха от напрежението. – Прозорецът?

Очите на Доусън се спряха на прозореца.

– Позагубил съм форма.

Устата ми зейна. Позагубил бил форма? Вместо да го изпепели, той го беше запратил във въздуха право през прозореца ми. Да не споменаваме, че го беше убил. Не, не можех да мисля за това.

– Майка ми ще ме убие – казах сковано аз. – Наистина ще ме убие.

Измежду всички възможни неща избрах да се съсредоточа точно върху счупения прозорец. Той поне беше нещо различно от *тялото*, лежащо на пода.

Деймън бавно се изправи, очите му бяха присвити, а челостта му – твърда като камък. Не отмести поглед от брат си, а изражението му продължаваше да бъде непроницаемо. Обърнах се към Доусън, погледите ни се пресякоха и за първи път в живота си се уплаших от него.

ОПАЛ

След едно бързо преобличане и отскачане до банята вече седях в хола, заобиколена от извънземни за пръв път от няколко дни. Предимството на това да си направен от светлина е, че можеш да изминеш всяко разстояние за едно мигване на окото.

След смъртта на Адам всички ме избягваха, така че не бях сигурна какво предстои. Може би щяха да ме линчуват. Несъмнено бих искала нещо подобно за всеки, отговорен за смъртта на мой близък.

С ръце, прибрани в джобовете, Доусън притискаше чело в прозореца, гърбом към стаята. Не беше казал нито дума откакто зовът беше изпратен и извънземните бяха дотичали на пожар.

Ди се беше разположила на дивана с очи, втречени в гърба на брат си. Изглеждаше странно, бузите ѝ бяха зачервени от яд. Мисля, че не ѝ беше приятно да бъде в тази къща. Или да бъде покрай мен. Не бяхме имали възможност да поговорим след... станалото.

Погледът ме се плъзна по другите в стаята. Злите близнаци Ашли и Андрю бяха седнали до Ди, а очите им бяха приковани към мястото, където техният брат Адам беше стоял... и загинал.

Донякъде ненавиждах това, че съм отново в хола, тъй като си спомнях какво беше станало, когато Блейк бе разкрил истинските си намерения. Когато се налагаше да вляза тук, което не се случваше често, тъй като бях изнесла всичките си книги от стаята, винаги гледах към мястото вляво на килимчето под масичката за кафе. Дюшемето сега беше голо и блестящо, но все още виждах локвата синя течност, която бях забърсала с Матю на Нова година.

Обвих ръце около кръста си, за да не се разтреперя.

Звук от два вида стъпки се чу откъм стълбите, аз се обърнах натам и видях Деймън и настойника му Матю. Порано се бяхме отървали от... *тялото*, като го изпепелихме

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

навътре в гората, след като бяхме огледали района.

Приближавайки се до мен, Деймън подръпна ръба на суитшърта ми.

– Погрижихме се за всичко.

Матю и Деймън се бяха качили горе преди не повече от десет минути с покривало, чук и няколко пирона.

– Благодаря ти.

Той кимна и погледът му се насочи към брат му.

– Някой откри ли превозно средство?

– Край улицата беше паркиран един микробус – каза с примигване Андрю. – Запалих го.

Матю седна на ръба на креслото. Изглеждаше така, сякаш се нуждае от едно питие.

– Това е добре, но не е твърде добре.

– Без майтап – смръщи се Ашли. Когато се вгледах в нея, забелязах, че днес няма обичайния си вид на ледена кралица. Беше обула анцуг и косата ѝ висеше разрошена край лицето. – Това е *породният* мъртъв служител на министертвото. Колко стават вече? Двама?

Всъщност ставаха четирима, но нямаше нужда те да го знаят.

Прибра косата си назад и притисна нокти в бузите си.

– Ще се зачудят какво е станало с тях. Хората не изчезват просто така.

– Хората изчезват просто така непрекъснато – каза Доусън, без да се обръща, и думите му засмукаха целия кислород от помещението.

Ашли насочи светлите си сапфирени очи към него. Всъщност всички погледнаха към Доусън, тъй като той проговори за пръв път от началото на събирането. Тя поклати глава, но разумно си замълча.

– Ами фотоапаратът? – попита Матю.

Размахав в ръка разтопения предмет. От него все още се излъчваше топлина.

ОПАЛ

– И да е имало снимки, вече ги няма.

Доусън се извърна.

– Той наблюдаваше къщата.

– Знаем – отвърна Деймън и се приближи към мен.

Брат му наклони настрани глава и произнесе с равен глас:

– Има ли значение какво е било заснето с фотоапарата? Те следяха теб... *нея*. Всички нас.

Отново се разтреперих. Най-вече се уплаших от интонацията му.

– Но следващия път бихме могли... знам ли, да поговорим, преди да запратим човек през прозореца. – Деймън скръсти ръце. – Става ли да се пробваме?

– И да оставим убиеца да се измъкне? – каза с треперещ глас Ди, а очите ѝ потъмняха, искрейки от ярост. – Защото явно това трябваше да направим. Този Офицер можеше да убие някой от нас и ти пак би го пуснал.

О, не. Стомахът ми се сви.

– Ди – изрече Деймън и пристъпи напред, – знам...

– Не ми казвай какво знаеш – долната ѝ устна потрепери. – Ти остави Блейк да се измъкне. – Погледът ѝ се превърли върху мен. Почувствах го като ритник в корема. – И двамата оставихте Блейк да се измъкне.

Деймън поклати глава и разтвори ръце.

– Ди, онази нощ имаше достатъчно убийства. Достатъчно смърт.

Ди реагира така, сякаш Деймън я беше ударил с тези думи, и обви ръце около тялото си, за да се защити.

– Адам не би искал това – промълви Ашли и се облегна на дивана. – Още смърт. Той беше такъв пацифист.

– За жалост, не може да го попитаме какво мисли сега, нали? – Ди изправи гръб, сякаш се насилваше да изплюе следващите думи. – Той е мъртъв.

Безбройни извинения се насъбраха в гърлото ми, но

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

преди да полетят, проговори Андрю:

– Не само оставихте Блейк да се измъкне, но и ни излъгахте. От нея не очаквам вяност. – Той посочи към мен.
– Но ти? Деймън, ти скри всичко от нас. И Адам загина.

Обърнах се рязко.

– Деймън не е отговорен за смъртта на Адам. Не го обвинявай за това.

– Кити...

– А кой е отговорен? – Ди се взря в мен. – Ти ли?

Бързо си поех дъх.

– Да, аз.

Тялото на Деймън се втвърди и тогава вечният умиротворител Матю се намеси:

– Стига вече, достатъчно. С нищо не си помагаме, като се караме и си прехвърляме вината.

– От това се чувстваме по-добре – прошепна Ашли и затвори очи.

Примигнах с влажни очи и седнах на ръба на масата, ужасена от факта, че щях да се разплача, тъй като нямах право на тези сълзи. Не и като тях. Стиснах калената си толкова силно, че пръстите ми почти се впиха в костта, и издишах.

– За момента трябва да се разбираме – продължи Матю.
– Без разногласия. Вече загубихме твърде много.

Настъпи тишина и тогава се чу:

– Отивам да намеря Бет.

Всички в стаята отново се обърнаха към Доусън. Нищо в изражението му не се беше променило. Никаква емоция. Нищо. После всички заговориха накуп.

Гласът на Деймън се издигна сред бъркотията.

– Категорично не, Доусън. В никакъв случай.

– Твърде е опасно. – Ди се изправи и събра длани. – Ще те хванат и няма да мога да го понеса. Не отново.

Лицето на Доусън остана безизразно, сякаш нищо от

ОПАЛ

казаното от приятелите и семейството му нямаше значение.

– Трябва да я намеря. Съжалявам.

Ашли изглеждаше абсолютно втрещена. Сигурно и аз имах подобен вид.

– Той е побъркан – прошепна тя. – Тотално побъркан.

Доусън сви рамене.

Матю пристъпи напред.

– Доусън, съзнавам... всички съзнаваме, че Бет означава много за теб. Но няма как да я измъкнеш. Не и преди да разберем с какво си имаме работа.

В очите на Доусън проблесна чувство и те станаха гористозелени. Осъзнах, че това е гняв. Първото чувство, което забелязвах в очите на Доусън, беше гняв.

– Знам с кого си имам работа. Знам какво ѝ причиняват.

Деймън пристъпи към брат си и спря пред него леко разкрячен и с кръстосани ръце. Беше готов за битка. Беше направо нереално да ги видя изправени един до друг. Бяха напълно идентични. С изключение на това, че Доусън беше по-слаб и косата му беше по-рошава.

– Не мога да ти позволя да го направиш – каза Деймън с толкова тих глас, че едвам го чувах. – Знам, че не това искаш да чуеш. Но няма начин.

Доусън не помръдна.

– Нямах право да ми нареждаш. Никога не си имал.

Поне разговаряха. Това беше добре, нали? По някакъв начин това, че двамата братя се изправяха един срещу друг, беше толкова успокоително колкото и притеснително. Това беше нещо, което Деймън и Ди не вярваха, че отново ще изпитат.

С въглчето на окоето си видях как Ди тръгва към тях, но Андрю се протегна, хвана я за ръката и я спря.

– Не се опитвам да те контролирам, Доусън. Не става дума за това. Просто ти тъкмо се върна от ада, ние току-що

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

си те върнахме.

– Все още съм в ада – отговори Доусън. – И ако се изпречиш на пътя ми, ще те завлека с мен.

На лицето на Деймън се изписа болка.

– Доусън...

Скочих на крака и реагирах на думите на Доусън, без да го обмисля. Някакъв подтик ме накара да го направя. Предполагам, че този подтик беше всъщност любов, тъй като не можех да понеса болката на лицето му. Сега разбирах защо мама се превръщаше в майка орлица, когато смяташе, че съм разстроена или в опасност.

В хола нахлу вятър, разклати завесите и разлисти страниците на мамините списания. Усетих върху себе си погледите на момичетата, но останах съсредоточена.

– Добре, извънземният тестостерон вече ми идва в повече и не искам къщата ми да става арена на извънземен сблъсък след счупения прозорец и мъртвото тяло, което влетя през него. – Поех си дъх. – Но ако и двамата не престанете, ще ви сригам задниците.

Сега вече всички се бяха втренчили в мен.

– Какво? – попитах със зачервено лице.

Лека иронична усмивка проблесна за миг на устните на Деймън.

– Успокой се, Котенце, преди да се наложи да ти търся топче прежда.

Разпали раздразнение у мен.

– Не ме закачай, тъпако.

Той се ухили и се обърна към брат си.

Стоящият до него Доусън изглеждаше, сякаш се... забавлява. Или пък страда. Едно от двете – нито се усмихваше, нито се мръщеше. Но тогава, без да каже и дума, изхвърча от стаята и тресна външната врата след себе си.

Деймън погледна към мен и аз кимнах. С дълбока въздишка той последва брат си, тъй като наистина не се знае-

ОПАЛ

ше какво може да направи Доусън или къде може да реши да отиде.

С това се разтури извънземната седянка. Изпратих другите до прага, без да отделям очи от Ди. Определено имахме нужда да поговорим. Първо щях да се извиня за доста неща и после щях да се опитам да ѝ обясня. Не очаквах прошка, но трябваше поне да пробвам да поговоря с нея.

Стиснах бравата, докато кокалчетата ми побеляха.

– Ди...?

Тя спря на прага с изправен гръб. Не се обърна към мен.

– Не съм готова.

И с тези думи вратата се освободи от хватката ми и се затвори.